

Három apokrif

1. Mária Magdolna

Kétezer esztendeje várok reád, Uram.

Hajamat ha kibontanám, immár a pokol fenekéig érne.

Ó, jaj, ha egyszer, mint harangkötelet, megrángatja a Sátán!

Oly kínok zendülnek meg bennem, hangom kiveri

a holtakat a földből, az elrejtett ezüstpénz

sírából, mint csillagköd, szétfröccsen az Űrbe.

Fekete szoknyás harangodat, Uram, inkább repessz meg!

Mert megreped a Föld szíve, ha én megkondulok.

De nem hallgatsz reám, elfordult éntőlem a Te

orcád, mint írásos felére perdült pénzdarab;

és vésete kibetűzhetetlen – akár a telihold

a hajnal párájában, csak homálylik...

Templomod küszöbén várok reád, Uram, és kétezer

esztendőm virradatain öt sebed pírja átszivárog.

2. Izolda levele

Nem mehetek ma Trisztán nem lehet

Most lázasodott be a kisfiam

Fiunk hisz szinte biztosan tied

Ne sírna úgy rohannék boldogan

Holnap se jó az Marke napja rég

Ilyenkor fürdik kölnit szór magára

Ha e napon se hálnék véle még

Igazolást találna gyanujára

Holnaputánra a burgund követ

Jelentkezett be megsúgták királya

Küld nékem egy csodás rubinkövet

Ügyelnem kell a diplomáciára

Három nap múlva akkor lesz a bál

Nem mehetek foglalt minden napom
De hidd el nékem is sajog sebed
Futok hozzád amint lesz alkalom
És akkor akkor meghalok veled

Marina Cvetajeva és
Hervay Gizella emlékének

(Baka István *Sztyepan Pehotnij testamentuma* című kötetéből.)

[← Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) [→](#)